

ת"פ 25253/09/12 - מדינת ישראל נגד א.ל.

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 25253-09-12 מדינת ישראל נ' ל.
בפני כב' השופט מוחמד עלי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
א.ל.

09 נובמבר 2014

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד בת אל עטיה

הנאשם: נוכח

ב"כ הנאשם: עו"ד יאנה יורין מהסניגוריה

החלטה

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש של בן זוג, עבירה לפי סעיף 380 בשילוב סעיף 382 (ג') לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**). על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.4.2011 תקף הנאשם את המתלוננת - שהינה הידועה בציבור כבת זוגו - באופן שהיכה מכת אגרוף בפניה ודחפה בפלג גופה העליון. כתוצאה ממעשים אלה נגרמה למתלוננת חבלה של ממש; נפיחות גדולה מסביב לעין שמאל ונפיחות ואודם בשפה התחתונה.

2. בדיון שהתקיים ביום 9.3.2014 הודיעו באי כח הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם

יודה בכתב אישום מתוקן ויורשע. לא היתה הסכמה לעניין העונש. ב"כ הנאשם ביקשה להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן. בהחלטה מאותו יום הוריתי על קבלת תסקיר שירות המבחן.

תסקירי שרות המבחן

3. לפניי הונחו שני תסקירים. בתסקיר מיום 17.6.2014 סקר שירות המבחן את תולדותיו ונסיבות חייו של הנאשם. בין היתר צוין כי לפני כשנתיים אובחן כסובל ממחלת אפילפסיה ומאז נוטל טיפול תרופתי מונע. כן הובאו בתסקיר נתונים לגבי מהלך חייו בארץ הולדתו, רוסיה, טרם עלייתו לארץ; צוין כי הוא

עמוד 1

שירת בצבא הרוסי משך שנים רבות, וכן הובאו נתונים לגבי משפחתו. שרות המבחן ציין כי הנאשם התחתן בגיל צעיר, מנישואין אלה נולדה לו בת. לאחר מכן התגרש, נישא בשנית והתגרש - הכל טרם עלייתו לארץ. אשר ליחסי הזוגיות הנוכחים, הביא שירות המבחן נתונים רלוונטיים בעניין זה. אשר לביצוע העבירה מושא כתב האישום, שרות המבחן דיווח כי הנאשם קיבל אחריות מלאה לביצועה, והוא טען כי מעשה האלימות התרחש לאחר תקופה ממושכת בה היה נתון למתחים ולעומסים רגשיים. בתסקיר זה הביא שרות המבחן את התייחסותה של המתלוננת למערכת הזוגיות, שציינה כי היא אינה חוששת מפני הנאשם וכי בשנים האחרונות חלה התקרבות הדרגתית והתייצבות ביחסים הזוגיים, תוך שהנאשם "מסוגל יותר להתבטא באופן פתוח ולגלות כלפיה חום ותמיכה". עוד דיווח שירות המבחן כי הנאשם ביטא נכונות ראשונית להליך טיפולי, ועל אף קשיים והתלבטויות שנתגלו, ביקש שירות המבחן לדחות את הדיון לשלושה חודשים, כדי לבחון אפשרות הליך טיפולי לרבות נכונות הנאשם והתאמתו לכך.

בתסקיר נוסף שהוגש ביום 2.10.2014 דווח כי הנאשם הופנה למרכז למניעת אלימות במשפחה, הגיע תחילה למפגשים עם עובדת סוציאלית, אך לא גילה מוטיבציה להשתלב בהליך הטיפולי, והסתייג מקשר טיפולי. ניסיונות אשר נעשו לשלבו בהליך טיפולי נוסף לא צלחו. דווח שגם המתלוננת סירבה להגיע לפגישות במרכז הטיפול. גם הנאשם וגם המתלוננת הודיעו - בסופו של יום - לשירות המבחן כי כיום הם ממוקדים במצבם הכלכלי והתעסוקתי, ואינם רואים צורך בהתערבות טיפולית כלשהי. המתלוננת שבה והדגישה כי הקשר הזוגי חיובי לאחרונה, ואין בו גילויי אלימות או תוקפנות מצד הנאשם.

סיכומו של דבר, לאור הדברים שצינו לעיל, בהעדר נזקקות טיפולית ולאור התרשמות שרות המבחן מחוסר אמון וחשדנות כלפי גורמי הטיפול, לא באה בתסקיר המלצה טיפולית, ותחת זאת הומלץ להטיל על הנאשם ענישה מרתיעה.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

4. המתלוננת העידה בפניי וציינה כי מאז האירוע עברו שלוש שנים, במהלך תקופה זו היא והנאשם ממשיכים לחיות יחד, ולא היו אירועי אלימות נוספים. המתלוננת ציינה כי היא סבורה שהנאשם הבין ולמד את הלקח "לכל החיים", וכי היא סולחת לו.

5. ב"כ המאשימה טענה לעונש, הפנתה לעובדות ולנסיבות שפורטו בכתב האישום ועמדה על חומרת המעשים, תוך שהיא מציגה תמונה הממחישה את תוצאת האלימות בגופה של המתלוננת. כן הפנתה ב"כ המאשימה לתסקירי שרות המבחן במיוחד האחרון מביניהם, שבו גילה הנאשם חוסר שיתוף פעולה והעדר נכונות להירתם להליך טיפולי. ב"כ המאשימה סבורה כי יש לבכר את האינטרס הציבורי, ועל האינטרס האישי של הנאשם לסגת מפניו. על כן התוצאה המתבקשת, לדידה, היא שיש להטיל על הנאשם מאסר בפועל ומאסר על תנאי, ולדחות בתוך כך את המלצת שרות המבחן.

6. ב"כ הנאשם טענה לעונש, הפנתה לנסיבותיו ולנתוניו של הנאשם, בין היתר למצבו הרפואי, וכן הגישה מסמכים משירותו הצבאי ברוסיה, ומסמכים רפואיים המעידים על מצבו. ב"כ המאשימה שמה את הדגש על מערכת היחסים הזוגית שמתנהלת בשנים האחרונות באופן חיובי - תוך שהיא מציינת את הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה - וטענה כי פני בני הזוג לניהול מערכת יחסים תקינה, כאשר הם מבקשים להניח את אירועי העבר, בעבר. ב"כ הנאשם סבורה כי אין לזקוף את עמדת שירות המבחן כי הנאשם כי אינו נזקק להליך טיפולי לחובתו, ואין הדבר מעיד בהכרח על מסוכנות או על סיכון להישנות העבירה בעתיד.

מתחם העונש ההולם וגזר הדין

7. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש ההולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטיה מהמתחם ובכלל זה שיקולי שיקום. ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש לאור תיקון 113 לחוק העונשין: ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.1.2014); ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.8.2013); ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **רך חסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.6.2013); ע"פ 2337/13 **קואסמה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.9.2013).

8. אין זה מיותר לשוב ולהזכיר כי העבירה שבוצעה על ידי הנאשם חמורה, והיא נמצאת ב"גרעין הקשה" של עבירות האלימות כלפי בני משפחה. בית המשפט העליון חזר והדגיש את הצורך בהחמרת הענישה בעבירות אלה. ראו לאחרונה ע"פ 5854/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.10.14).

9. במקרה שלפנינו פגע הנאשם פגיעה לא קלה בערכים המוגנים שנועדו לשמירה על גופה ונפשה של המתלוננת, ועל שמירת התא המשפחתי. הנאשם תקף את המתלוננת במכת אגרוף ודחפה, וכתוצאה מכך נגרמה חבלה בולטת בגופה. עיון בתמונה שהוגשה במהלך הטיעונים לעונש, מלמד על חומרת התוצאה שנגרמה. בנוסף לפגיעה הפיזית שנגרמה בגופה של המתלוננת, אין להתעלם מהביזוי וההשפלה שחוותה המתלוננת בעצם מעשה התקיפה. עם זאת, אין להתעלם מכך כי המדובר באירוע בודד אחד ויחיד בחייהם המשותפים של בני הזוג, ומכך שהמתלוננת החלטה להמשיך את חייה המשותפים עם הנאשם, ומתארת - היא עצמה, ובאמצעות שירות המבחן - יחסי זוגיות חיוביים נעדרי אלימות במהלך התקופה שלאחר המקרה מושא כתב האישום.

10. לאור הנתונים שהובאו לעיל, אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשים המתוארים בכתב האישום נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. ראו להשוואה בשינויים המחויבים: רע"פ 7012/09 **גבאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.11.2009); ע"פ (חיפה) 2350-02-13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.11.13); ע"פ נצרת 1158/05

ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), [7.6.05].

11. גם אם יש לקבוע כי המתחם כולל ברף התחתון מאסר בפועל (לריצוי בעבודות שירות) ולא רק מאסר על תנאי, אני סבור כי נסיבות המקרה ושיקולי שיקום במובנם הרחב מצדיקים סטייה מהמתחם והטלת עונש שאינו כולל מאסר שירוצה בעבודות שירות. בהקשר זה ומבלי להמעיט מחומרת המעשה גם אם הוא חד פעמי - אין להתעלם מדברי המתלוננת המגובים בנתונים שהובאו בתסקיר שירות המבחן, כי המדובר במקרה חד פעמי במהלך אחת עשרה שנות חיים משותפים, וכי לאחר המקרה מושא כתב האישום המשיכו בני הזוג לחיות ביחד תוך שפניהם לעתיד ומקיימים אורח חיים חיובי ללא אלימות או תוקפנות מצד הנאשם. כאמור, אני סבור כי גם אלה הם שיקולי שיקום אשר תומכים במסקנה כי אין להטיל בנסיבות המקרה מאסר ולו בעבודות שירות.

12. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק). במסגרת זו הבאתי במניין השיקולים את הנסיבות הבאות:

א. הנאשם יליד 1967 שלחובתו אין הרשעות קודמות כלל. העובדה כי התנהלותו של הנאשם נורמטיבית, מלבד המקרה מושא כתב האישום, וכי לא נרשמו לחובתו הרשעות קודמות, היא עובדה משמעותית שיש בה כדי להטות את הכף לקולא. גם דבריה של המתלוננת לפיהם מנהלים בני הזוג אורח חיים חיובי ונורמטיבי תומכת במסקנה זו. בנוסף אין להתעלם מתפקודו התקין של הנאשם בכל תחומי החיים.

ב. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, דבר אשר יש בו כדי ללמד על לקיחת אחריות והפנמה של חומרת המעשה. הדיווחים בתסקירי שירות המבחן וכן דבריה של המתלוננת, מלמדים על כך שאין המדובר בנטילת אחריות פורמלית גרידא.

ג. אין להתעלם ממצבו הרפואי של הנאשם. כפי שצוין בטיעוני ב"כ המאשימה, כפי שהובא בתסקיר שירות המבחן וכעולה מהמסמכים הרפואיים שהוצגו, הנאשם סובל מאפילפסיה והוא מקבל טיפול תרופתי.

13. כפי ששירות המבחן מסר, הנאשם לא שיתף פעולה עמדי ניסיונות הטיפול תוך שהוא מסתייג מקשר טיפולי. על רקע זה העריך שירות המבחן כי הנאשם נעדר נזקקות טיפולית ולא בא בהמלצה טיפולית. יש להצר על כך שהליך טיפולי שהוצע לנאשם לא התממש. עם זאת, אין לראות בהמלצת שירות המבחן בנסיבות מקרה זה, כנתון בעל משמעות מכרעת לחובת הנאשם. יש לזכור כי גם המתלוננת היתה שותפה לעמדה כי אין צורך בהתערבות טיפולית כלשהי, ולא שוכנעתי כי הדבר נבע מלחץ כלשהו שהופעל עליה, אלא מתובנה כי הזמן הרב שחלף והמשך החיים המשותפים תקופה ארוכה מאז המקרה ללא תוקפנות או אלימות, די בהם כערובות לאי הישנות אלימות בעתיד.

14. שקלתי אם להטיל על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות, אולם בסופו של דבר לא ראיתי לעשות כן, זאת בעיקר נוכח הפגיעה שיכולה להיות לתא המשפחתי ולכלכלתו. זאת כאשר גם הנאשם וגם המתלוננת ממוקדים כיום במצבם הכלכלי והתעסוקתי, כדבריהם שלהם וכמובא בתסקיר. נראה כי במכלול הנסיבות, הטלת עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, אין בה כדי להביא לתועלת עונשית ממשית העולה על הפגיעה שיכולה להיגרם לתא המשפחתי.

15. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי, ושיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירה של אלימות פיזית כלפי בן משפחה ויורשע בה.

קנס בסך של 2500 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים רצופים ושווים החל מיום 1.1.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אי תשלום אחד משיעורי הקנס במלואו ובמועדו, תעמיד את יתרת הקנס לפרעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ה, ה' 09/11/2014 במעמד הנוכחים.

מוחמד עלי , שופט